

alle de Veje, der er farbare, bidrager fra det offentliges Side til, at der oprettes de flest mulige nye Landbrugshjem, og der vil ikke paa langt nær kunne oprettes tilstrækkeligt mange Husmandsbrug efter Loven af 4. Oktober 1919 og dens Princip.

Naar jeg derefter vender mig til det foreliggende Forslag til en Revision af Husmandsloven, vil jeg gerne bringe den højtærede Minister en Tak, fordi han allerede nu har forelagt det. Jeg mener ikke, det er for tidligt, langt fra, det er netop det rigtige Tidspunkt, thi denne Revision bør foregaa i denne Samling, naar alle Forarbejder til Praktisering af Loven skal kunne foregaa paa rette Maade og uden noget Hastværk. Men saa kan jeg samtidig ikke undlade at udtrykke en Beklagelse, ja, jeg kan gerne sige min Forundring, over, at den højtærede Minister ved Forberedelsen og Tilrettelæggelsen af dette Forslag ikke har forhandlet med de Amtskommissioner, der har bistaaet Landbrugsministeriet med Lovens Administration gennem de mange Aar. Jeg tror, at det Arbejde, disse Kommissioner har udført, har været i sin store Almindelighed af en saadan Beskaffenhed, at det maa i nogen Grad føles som en Tilside sættelse, at Ministeren nu forelægger et Forslag uden at have forhandlet med Kommissionformændene end sige med samtlige Kommissioner, og dette er i Strid med, hvad der er foregaaet i de tidligere Landbrugsministres Tid, naar Husmandslovens Revision stod paa Dagsordenen.

Nu ved jeg meget vel, at den højtærede Minister vil sige: Ja, men vi har jo benyttet den Centralinstitution, som forestaar Administrationen af Loven af 4. Oktober, nemlig Statens Jordlovsudvalg, og vi har ment deri at finde fornøden Vejledning med Hensyn til, hvorledes dette Forslag skulde se ud. Jeg skal om et Øjeblik paavise, at den Indsigt, som denne Institution har haft med Hensyn til, hvilke praktiske Forandringer der skulde foretages med denne Lov, naar den skulde komme til at virke efter sin Hensigt, har i alt Fald ikke strakt til. Men dernæst synes det mig ogsaa at være en betænkelig Sag, at Ministeren skal have til sin Raadgiver i saa Henseende, have som en Melleminstans mellem Kommissionerne og sig en Institution, der som Formand har en Mand, der nærer den Anskuelse, som mit Partisærede Ordfører lige har givet Udtryk: han er Modstander af denne Lov. Men det maa blive en Sag mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen.

Jeg vender mig derefter til det foreliggende Forslag, og da spørger jeg mig selv: Er nu ogsaa alle de foreslaaede Ændringer Forbedringer? Dér mener jeg ubetinget nej, de er ikke alle Forbedringer, og de er heller ikke fyldestgørende. Ministeren vil tilvejebringe mere Lighed mellem de to Jordlove i Henseende til Vilkaarene for Ansøgerne. Men hvis dette skal opnaas, maa der langt videregaaende Ændringer til med Hensyn til § 7 og dermed ogsaa § 6. Det maa nemlig ordnes saaledes, at de, der ønsker Jord i Henhold til denne Lov, ikke som hidtil skal have erhvervet eller udset sig en Jordlod som Grundlag for at indsende deres Ansøgning. Og da det netop er tilstræbt saavel fra den højtærede Ministers som fra Jordlovsudvalgets Side paa flere Omraader at skabe Ligelighed, vil jeg tro, at man ogsaa vil kunne opnaa Tilslutning til den Tanke, at de paagældende efter denne Lov ligesom efter Loven af 4. Oktober 1919 skal kunne indsende Ansøgning til Amtskommissionen om, at de maa erholde Statens Støtte til Erhvervelse af en Jordlod indenfor dette eller hint bestemte Omraade, f. Eks. indenfor Amtsråds-kredsen, uden i Forvejen at have udset sig en Jordlod.

I det Øjeblik, man gør det, vil det gaa saadan, at ved Midsommertid, efter at Bekendtgørelsen har staaet i Bladene, vil Ansøgningerne blive indsendt til de respektive Kommissionsformænd, og paa Grundlag af disse Ansøgninger er Formanden i Stand til at danne sig et Skøn over, hvor mange kvalificerede Ansøgere der findes, og paa Grundlag af det Skøn sige til den lokale Udstykningsforening: Vi har Brug for saa meget Jord til disse Ansøgere, der er indenfor Amtsråds-kredsen, til Anvendelse i Henhold til denne Lovs Bestemmelser; er Udstykningsforeningen i Stand til at være behjælpelig med at bringe denne Jord til Veje?

Det er nemlig vor Erfaring, at det er overordentlig besværligt for den enkelte selv at købe Jord paa rimelige Vilkaar. Naar jeg bruger Udtrykket „vor Erfaring“, tænker jeg ikke alene paa os, der har staaet i Spidsen for Administrationen af denne Lov hidtil omkring i de Amter, hvor Jordprisen er særlig høj, som f. Eks. de fynske Amter — dér føler jeg mig overbevist om, at samtlige Kommissioner har gjort disse Erfaringer —, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at ogsaa i adskillige andre Egne af Landet har Kommissionerne gjort den Erfaring, at det